

Tajemství školní zahrady

Louisa byl květen a Mája s Aněškou si užívaly přestávku na školní zahradě. Zahrada byla plná protěraček, stromů a květin, ale hlavně dětí. Obě dvě už byly ve 4. třídě, a tak je houpačky ani skluzavka nelákaly. Radeji se procházely dlouhou alejí stromů a povídaly si o tom, co viděly na školním výletě. Přitom vůbec nevnímaly, že se se sadní části zahrady ozývají zvláštní zvuky. Až jejich spolužák Matěj je vyrušil. "Holky, to neslyšíte ty rány? Je to jakoby někdo něco kopal!", Dívky se naslouchaly. Také se jim zdálo, že to zní jako kopání do země. V tu chvíli dozor zapískal, že se jde zpět do školy. Ty si napadlo, že se po vyučování podívají, co se tam vsadu děje. Bohužel jim to ale nevyšlo. Aněška zapomněla, že má kroužek keramiky a Mája musela hlídat mladšího bratra. Matěj měl sice volno, ale bál se jít sám. Co když by se mu něco stalo? Druhý den se trojice domlouvala, jak budou zkoumat. "Budeme se schovávat? Nebo budeme jen tak obcházet zahradu?" Nakonec se rozhodli, že si udělají "piknik". Společně si dojí nesněženou svadimou a budou si povídat o nadcházejícím testu z matematiky. Vše udělali, jak si naplánovali. Seděli tam asi hodinu a až po dalších 10 minutách se objevil školník s igelitovým sáčkem v ruce. Dětem to nepřišlo nijak zvláštní, a tak si ho nevnímaly. Jeli-

kož se nedělo nic neobvyklého, pomalu se začaly balit domů. Zanedlouho kolem nich školník prošel znovu. Tentokrát s rýčem. To už se jim zdálo podezřelé.

I přesto, se chtěli zjistit, co se v sakradě děje, všichni už museli jít. Hlavalo se skoro každý pátek, se někdo neměl dobrou náladu. Tento týden padla špatná nálada na pana školníka. O přestávce zakřičel na několik žáků 8. třídy, kteří se posadili na větev jednoho velkého stromu, mračil se a nechtělo se mu nic dělat. Kolem druhé hodiny odpoledne si děti zase sedly na hřiště. Moc dlouho ale sedět nevydržely. Ily se podíval na úplný konec sakrady, kde se byla vysoká sed. Ani jeden přes ni neviděl, a to je co říct, protože Matěj měřil skoro 160 cm.

Anežka se snažila najít nějakou branku nebo alespoň skulinu, kterou by mohla nahlédnout na druhou stranu sdi. A povedlo se jí to! Na východní straně našla staré dřevěné dveře a otevřela je. Tam uviděla školníka, jak kope jámu. Vedle něho na zemi ležel velký sáček naplněný vodou. Lidálo se jí, že v té vodě je něco oranžového. A bylo toho tam víc! Anežka dveře zase opatrně zavřela a o svém objevu řekla Maje a Matějovi. Odkhodlali se a pana školníka vyfotili na Májin telefon. V pondělí Mája fotku ukázala své paní učitelce a ta naznala, že by se měla do pátrání zapojit, jelikož byla 3. hodina volná, paní učitelka se se svými žáky vydala pátrat po podezřelém školníkovi. Když došli ke sdi, opět uslyšeli sy

zvláštní zvuky. Děti otevřely dvířka a... pan školník zase kopal jámu. Zdálo se jim, že je výrazně dál než ta, kterou kopal v pátek. Tentokrát bylo v sáčku něco červeného. Potichu si pořídili novou fotografii a odešli. Na chodbě paní učitelku zastavila Aneta z jejich třídy a povídá: "Paní učitelko, paní učitelko, v našem akváriu jsou úplně jiné rybičky!" Všech pět usíkal do třídy. Rybičky byly světlivě šluté, a ještě v pátek byly červené. V tu ránu naši trojici, Máje, Anetu a Matějovi došlo, že pan školník zakopává své rybičky. Honem běželi do ředitelny podat obvinění. Pan ředitel tomu nevěřil, ale přece si nechal zavolat školníka. "Radíme, je to pravda že zakopáváš rybičky?" "Ano, je pane řediteli," odpověděl školník posmutněle. "Zapomínal jsem vyměňovat vodu v akváriu, no a ryby prostě poumíraly." Děti se shrosily, ale brzy zjistily, že pan školník je dobrák od kosti a sáměrně by rybičky nezabil. Prostě přes všechny práci, kterou měl, na vodu v akváriu úplně zapomněl. Dětem se do třídy přišel omluvit a veškerou zodpovědnost za akvárium předal naší skvělé trojici desektivů, která ho vypátrala.